

Hij zag niets om zich heen en groette niemand terug. Thuis liep hij verstrooid naar de huiskamer en toen hij het, verschrikt, bemerkte, wilde hij weer haastig weggaan. Maar Sarah riep hem terug: „ben jij daar, Mau? Zeker honger, hè, zo laat. 'k Zal gauw verse koffie zetten, hoor”.

Werktuigelijk liet Eckstein zich bedienen. Hij sprak geen woord, wat zijn vrouw welgemoed verdroeg. „Eet nu”, drong ze, toen hij geen aanstalten maakte.

Gewillig nam hij een snede brood, die hij met zorg ging smeren en hij staarde lang op het botermes. Dan legde hij maar aldoor worst op de boterham en toen hij ophield, was hij noch niet tevreden, want hij keek strak, met steeds de rimpel tussen zijn brauwen, op het welvoorziene bord. Toen dronk hij haastig zijn koffie leeg en legde, opstaande, mes en vork op zijn bordje.

Een minuut later sloeg de voordeur achter hem dicht.

Verschrikt schudde Sarah haar hoofd, toen ze de smak hoorde. Wat was hij vreemd vandaag! Zou hij ongenoegen hebben met een van de pachters of had hij een slechte koop gedaan?

Toen viel haar blik op de zorgvuldig belegde boterham, op het mes, waaraan nog gele botervlokjes kleefden en Sarah, de vrolijke onverstoorbare Sarah lachte schaterend. Hoe komies was het after all! Te zien hoe gewetensvol hij het brood had gesmeerd, hoe nauwkeurig hij het mes had bekeken en hoe hij nu, dit alles vergetend, wegluchtte of hij verjaagd werd. Ze zou hem vanavond zeggen hoe grappig hij gedaan had.

Door een nauw straatje was Maurice buiten het dorp gekomen op een koel-beschaduwde wandelweg. De middagzon goot een gouden hitte op het dichte iepenloover, zodat het verguld-groen werd, nog teerder van kleur door het contrast met de somberzwarte takken, die als aderen tussen het gebladert kronkelden.

Maurice Eckstein ging in stormpas, even-

als zijn gedachten, die niet klaar wilden worden. Zodra hij zich met het ene argument had gerustgesteld, kwam een ander, dat het opgebouwde meedogenloos neerstiet en als hij ook dit gekeerd en gewend had tot het overkomelijk scheen, dook'er weer een bedenking op, die het verwierp.

Nerveus trok hij het zijden doekje uit het jaszakje en veegde zijn voorhoofd droog. O deze onzalige gedachte. Wie had hem die ingefluisterd? Het was op hem gevallen even voor hij zijn dorp bereikte — temidden van zijn geluksherinneringen — en het had hem niet losgelaten tot nu toe: Wat zal zij van mij denken? Wat zal zij denken, als uit de betovering ontwaakt, haar verstand zal spreken?

Dat hij een gewetenloos man was, die jonge vrouwen in haar eenzaam huis opzocht, misbruik makend van zijn kracht en háár hulpeloosheid? Zou zij hem houden voor iemand zonder beginselen, zonder moraal? een oppervlakkige don Juan, die avontuurtjes zocht van een dag? Zou hij plotseling van het voetstuk vallen, waarop hij voelde, dat zij hem gezet had? O nee, dat niet, dat niet! Hij kon niet meer buiten de onschuldige verering van die wijde aanbiddende ogen. Zou zij denken, dat hij met anderen hetzelfde deed als hij met haar had gedaan? Zou zij niet, in haar verontwaardiging haar man het gebeurde vertellen en... o hij voelde al de brief in zijn vingers, die het verbod van Herzbergs huis bevatte. Zijn voorhoofd werd donkerrood. De vernedering! Deze domme boer met zijn Jezuietengezicht zou hem, Maurice Eckstein, de deur wijzen! O mijn God, wat was hij begonnen. Waarom had hij daarboven... De herinnering kwam en joeg voor een ogenblik alles weg wat hem bezighield, de herinnering was er, de herinnering alleen. Hij nam Suzes uitgestoken handen... hij hield haar in zijn armen... o... nu, nu zag hij haar in de grote open ogen, die al haar verering verrieden. Hij wankelde voort. Dat er op de wereld zo iets bestond en hij had het niet